

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DUMINICAL

Vol. 13 Nr. 20 * Duminică, 10 mai 2020 * Redactor: Pr. Nicolai Buga

Duminica Slăbănogului

Sfânta Evanghelie Ioan 5: 1 – 15

În vremea aceea, era o sărbătoare a iudeilor și Iisus S-a suit la Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care pe evreiește se numește Vitezda, având cinci pridvoare. În acestea zăceau mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme în scăldătoare și tulbura apa și cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, de orice boală era ținut. Și era acolo un om, care era bolnav de treizeci și opt de ani. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând și știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: Voiești să te faci sănătos? Bolnavul I-a răspuns: Doamne, nu am om, care să mă arunce în scăldătoare, când se tulbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară

înaintea mea. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă. Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul. El le-a răspuns: Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ți patul și umblă. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul tău și umblă? Iar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc. După aceasta Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău. Atunci omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos.

Apostolul Faptele Apostolilor 9: 32 - 42

Fraților, trecând Petru pe la toți, a coborât și la sfinții care locuiau în Lida. Și acolo a găsit pe un om, anume Enea, care de opt ani zăcea în pat, fiindcă era paralytic. Și Petru i-a zis: Enea, te vindecă Iisus Hristos. Ridică-te și strânge-ți patul. Și îndată s-a ridicat. Și l-au văzut toți cei ce locuiau în Lida și în Saron, care s-au și întors la Domnul. Iar în Iope era o ucenică, cu numele Tavita, care, tâlcuindu-se, se zice Căprioară. Aceasta era plină de fapte bune și de milosteniile pe care le făcea. Și în zilele acelea ea s-a îmbolnăvit și a murit. Și, scăldând-o, au pus-o în camera de sus. Și fiind aproape Lida de Iope, ucenicii, auzind că Petru este în

Lida, au trimis pe doi bărbați la el, rugându-l: Nu pregeta să vii până la noi. Și Petru, sculându-se, a venit cu ei. Când a sosit, l-au dus în camera de sus și l-au înconjurat toate văduvele, plângând și arătând cămășile și hainele câte le făcea Căprioara, pe când era cu ele. Și Petru, scoțând afară pe toți, a îngenunchiat și s-a rugat și, întorcându-se către trup, a zis: Tavita, scoală-te! Iar ea și-a deschis ochii și, văzând pe Petru, a șezut. Și dându-i mâna, Petru a ridicat-o și, chemând pe sfinți și pe văduve, le-a dat-o vie. Și s-a făcut cunoscută aceasta în întreaga Iope și mulți au crezut în Domnul.

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N Bodine St.
PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-7060
www.holytrinityphiladelphia.org

Pr. Nicolai BUGA - Paroh
fr.n.buga@gmail.com

Pr. Timotei AVRAM - Slujitor
fr.timavram@gmail.com

ÎN ACEST NUMĂR

Evanghelia & Apostolul	1
Pr. Petru Roncea: Biserica – scăldătoarea noastră, Vitezda în care ne mântuim	2
Pr. Vasile Gordon: Predică la Duminica Slăbănogului	3-4
Programul bisericii în perioada 19 - 26 mai 2019	5
Părintele Gheoghe Calciu: Singurătatea bolnavului	6

Sinaxar. Duminică 10 mai 2020 - Duminica Slăbănogului (a 4-a după Paști): Sfântul Apostol Simon Zilotul; Sfinții Mucenici și frați Alfeu, Filadelf și Ciprian

Biserica— scaldătoarea noastră, Vitezda în care ne mântuim

Duminica a patra după Sfintele Paști ne aduce înaintea o minune, o vindecare pe care Domnul nostru Iisus Hristos a săvârșit-o la scaldătoarea oilor la Ierusalim. Prima parte din textul acestei evanghelii este citit mereu la sfințirea apei și știm că la sfințirea apei se imploră venirea Duhului Sfânt peste apă, pentru ca acea apă unită în mod tainic cu Duhul Sfânt să devină nestricăcioasă și purtătoare de har, de sfințenie, așa cum se face și cu apa din cristelniță înainte de a boteza un copil în ea; și această lucrare pe care Duhul Sfânt o săvârșește asupra apei noi o pomenim în Duminica a 4-a după Paști și ea ne pregătește pentru marele praznic al Pogorârii Duhului Sfânt sau Rusaliele.

Prin urmare, de acum înainte, evangheliile pe care le vom auzi în aceste trei duminici ce urmează cu cea de acum vor fi cu minuni săvârșite de Mântuitorul în preajma apei. Astăzi e duminica slăbănogului de la scaldătoarea Vitezda, duminica viitoare este a samarinencei de la fântâna lui Iacov, care venea să scoată apă și Hristos i-a dat apa cea vie. Iar cealaltă duminică e duminica orbului care a fost trimis la scaldătoarea Siloamului să se spele pe ochi ca să vadă. Aceste duminici pe care Biserica ni le pune înainte, după ce în duminicile trecute ne-a arătat ceva despre adevărul învierii lui Hristos prin arătările Lui lui Toma și femeilor mironosițe cu duminica de astăzi ne pregătim pentru Rusalii, pentru Cinzecime, pentru ziua nașterii Bisericii, ziua în care Hristos a așezat temeliele Bisericii în chip văzut în Ierusalim, trimițând Duhul Sfânt peste Sfinții Apostoli care, începând să vorbească în limbi noi, au transmis Cuvântul lui Dumnezeu către toate neamurile pământului care se aflau în Ierusalim.

Praznicul de astăzi, fiindcă fiecare duminică după Paști este praznic, având slujbă specială, este deci despre minunea de la Vitezda, acolo unde un slăbănog stătea de 38 de ani pe pătura lui și aștepta pe cineva să-l arunce în apă atunci când un înger al Domnului cobora din cer din când în când și tulbura apa. Cine intra primul după ce îngerul tulbura apa acela se făcea sănătos. El, fiind bolnav și neputincios, avea nevoie de un om care să-l arunce în apă, dar nu avea pe nimeni și de 38 de ani aștepta un om și acest om a fost Iisus Hristos. Bolnavul acesta slăbănog închipuie omenirea întreagă care aștepta de veacuri Omul, Răscumpărătorul ei, pe Mântuitorul Iisus Hristos. În clipa în care a venit Hristos în lumea aceasta, El a stat în fața acestei omeniri slăbănogite din cauza păcatului și i-a spus: „Ridică-te și ia-ți patul!”, patul fiind crucea păcatului a a suferințelor pe care o purta omenirea neputând să se vindece, iar prin venirea lui Hristos primim puterea să ne luăm crucea,

să o purtăm pe umeri. Slăbănogul și-a luat patul, pătura lui, și a plecat la casa lui purtându-și crucea suferințelor de-o viață cu bucurie, săltând și mulțumind lui Dumnezeu pentru că s-a izbăvit de robia suferinței. Pentru aceasta a venit Hristos în lume, ca să ne elibereze pe noi pe toți de moartea păcatului, de legăturile veșnice ale robiei lui satan și să ne dea putere să ne ducem crucea noastră cu răbdare până la capăt.

La sfârșitul evangheliei Mântuitorul îi spune acestui om: „Vezi să nu mai greșești ca să nu ți se întâmple și mai rău”. Trebuie să fim foarte atenți la această expresie a lui Hristos, pentru că

acest om păcătuisese în viața lui și Dumnezeu l-a pedepsit pentru păcatul Lui cu o boală de picioare, că nu putea să mai meargă și 38 de ani a suferit. Dacă l-a vindecat, Hristos i-a spus: te vindec, te fac sănătos dar ai grijă de acum să nu mai cazi în păcate ca să nu se întâmple și mai rău. Ceea ce înseamnă că dacă Hristos ne vindecă, ne iartă păcatele noastre și noi credem că El ne iartă păcatele noastre, atunci cuvântul Lui este ca o amenințare am putea spune, o avertizare foarte cutremurătoare că dacă vom greși din nou vom suferi mai mult decât înainte. De aceea trebuie să fugim de orice păcat, de orice nelegiuire, de orice fărădelege, pentru ca nu cumva să suferim din partea lui Dumnezeu mai rău decât până acum.

Acum aș dori să revenim un moment și la scaldătoarea noastră. Biserica este scaldătoarea noastră, Vitezda noastră, este locul în care ne mântuim, este cristelnița sau pridvorul lui Solomon. În biserică noi venim și ne întănim cu Omul de care avem nevoie, cu Iisus Hristos. Nu cu preotul, nu cu vecinul, nu cu un înger, ci cu Însuși Iisus Hristos. El se jertfește pe Sfânta Masă la fiecare Liturghie pentru noi, El ni Se dăruiește prin Sfânta Impărtășanie, ne oferă Trupul și Sângele Său ca să înviem din moartea păcatului, să ne ridicăm la o viață nouă. El este acela de Care avem nevoie. De aceea venim la biserică, pentru că avem nevoie de Hristos. Niciodată să nu venim la biserică cu alt gând decât cu acesta, să ne întâlnim cu Hristos de Care avem nevoie pentru eliberarea noastră de păcate, pentru sănătatea noastră. Dacă venim așa, El nu Se lasă așteptat. El vine la noi, acolo unde suntem în cea mai grozavă cădere, în cea mai mare suferință pe care o avem, în necazul cel mai greu, acolo vine Hristos și ne eliberează în mod minunat, încât nu avem cuvinte decât să-I mulțumim pentru modul în care El ne izbăvește. Amin!

Pr. Petru Roncea

Predică la Duminica Slăbănogului

“În Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare care se numea pe evreiește Vitezda...” (Ioan, 5, 2).

Iubiți credincioși,

Cunoscând textul evangheliei de astăzi, începem cuvântul nostru cu o întrebare: Ce credeți că simbolizează această scăldătoare. Întrebarea s-a dovedit retorică, întrucât noi, știind din Evanghelia după Ioan minunea vindecărilor ce aveau loc prin tulburarea apei de către un înger, ne ducem îndată cu gândul la Sfânta Biserică, unde au loc neîncetate vindecări sufletești și trupești.

Însuși cuvântul Vitezda, înseamnă Casa Milei. Nu ne oprim acum să istorisim minunea pe care o săvârșește Mântuitorul asupra bolnavului ce suferea de 38 de ani. Evanghelistul Ioan descrie limpede cele petrecute. Dorim în schimb să facem o scurtă tâlcuire a evenimentului. „Cazul” nu trebuie văzut doar individual. Bolnavul suferind de mulți ani, care nu avea om să-l arunce în scăldătoare, reprezintă omenirea Vechiului Testament care aștepta un izbăvitor și care a venit în persoana Dumnezeu-Omului Hristos, Vindecătorul și Mântuitorul lumii. În locul unei singure scăldători vindecătoare, El va întemeia Biserica, cu zeci de mii de lăcașuri, izvor de vindecări pentru toți cei ce intră prin apele Botezului, iar apoi viețuiesc în ea ca într-o veritabilă Casă a Milei, de unde fiecare primește pe măsura credinței și a faptelor, tot ceea ce sufletește este necesar pentru viața de aici și de dincolo.

Iubiți credincioși,

Având aceste coordonate, ne propunem pentru astăzi să observăm deosebirea între creștinii dinăuntrul Bisericii și cei din afara ei, plecând de la imaginea evanghelică a bolnavilor care intrau în scăldătoare și se vindeau și cei care rămâneau pe margine, într-o dureroasă și zadarnică așteptare.

Există o deosebire fundamentală între creștinul autentic, mlădiță vie în viața Hristos (Ioan 15, 5), pentru care Sfânta Liturghie înseamnă ușa de intrare în Rai și păruțel creștin, cel doar cu numele, care privește Biserica doar ca pe un monument de artă, iar ceea ce se petrece în ea ca pe un spectacol plăcut din când în când privirii. Propriu-zis, cel de-al doilea nu poate fi numit creștin. Denumirea lui reală este cea de spectator. Nu vrem să folosim multe cuvinte, sperând ca din puține, dar spuse direct, fiecare vom înțelege în ce categorie ne situăm.

Pentru a fi creștin cu adevărat, nu este suficient să fii botezat, iar după aceea să ai legătura cu Biserica doar la Crăciun, Paști, la vreo cununie, sau atunci când asupra ta se abate un necaz. Creștinul, în accepțiunea deplină a cuvântului, este cel care se ține strâns de Sfânta Biserică, precum pruncul de poala mamei lui. Cel care ascultă de poruncile Bisericii, precum copilul cuminte ascultă poruncile părinților. Trebuie să mai spunem că nici simpla participare la Sfintele Slujbe nu te situează automat înăuntrul Bisericii. Dacă nu participi cu evlavie necesară ești tot un spectator. Să fim atenți, în acest sens, că putem pleca de la Biserică mai încărcăți de păcate, mai întunecați la chip decât am venit. Sau, așa cum este de dorit, putem pleca mai luminați, mai îmbunătățiți.

Este grăitoare sub acest aspect următoarea pildă din Pateric: „Fericitul Avva Pavel, ucenicul sfântului Antonie, a povestit părinților un lucru ca acesta: odată, mergând la o mănăstire pentru cercetarea și folosul fraților, au intrat în sfânta biserică ca să săvârșească sfânta slujbă, iar fericitul Pavel lua seama la fiecare dintre cei ce intrau în biserică, ca să vadă cu ce fel de suflet intra la slujbă, că avea și acest dar dat lui de la Dumnezeu, ca să vadă pe fiecare cum este la suflet, precum vedem noi obrăzii unii altora.

Și intrând toți cu fața luminată și cu obraz vesel și văzând pe îngerul fiecăruia bucurându-se de dânsul, pe unul l-a văzut negru și întunecat la tot trupul și diavolii ținându-l de amândouă părțile, iar pe sfântul lui

înger departe mergând după dânsul, posomorât și trist. Iar Pavel lăcrimând și bătându-și cu mâna pieptul, ședea înaintea bisericii, plângând foarte pe cel ce i se arătase așa. După ce s-a isprăvit slujba, iarăși lua aminte Pavel la fețele celor ce ieșeau din sfântul lăcaș. Deci vede pe bărbatul care mai înainte intrase întunecat la față, că iese luminat, alb la trup, iar pe îngerul său aproape de dânsul, bucurându-se foarte. Iar Pavel l-a rugat pe omul cu pricina să-i spună cum i-a dăruit Dumnezeu această schimbare. Iar omul vădit fiind de Pavel, înaintea tuturor a povestit fără sfială cele pentru sine, zicând: „Eu sunt un om păcătos și de multă vreme viețuiam în grele păcate până acum. Dar intrând în sfântul lăcaș, am auzi cuvintele lui Isaia prorocul: Spălați-vă și vă curățiți, scoateți vicleșugurile din inimile voastre (Isaia 1, 16 ș.u.). Iar eu, nevrednicul, de cuvintele proorocului umilindu-mă și suspinând, am zis către Domnul: Ție, Dumnezeule, Care ai venit în lume să mântuiești pe cei păcătoși, mă făgăduiesc să lepăd toate fărădelegile și-Ți voi sluji cu curată știință! Cu aceste făgăduințe am ieșit mai înainte din Biserică”. Iubiți credincioși,

Mesajul acestei pilde este de a ne strădui să folosim darurile Bisericii pentru a ne lumina sufletele, nu a le întuneca mai tare. De a ne integra cu adevărat în atmosfera Bisericii, nu a rămâne pe dinafară. De câte ori preoții duhovnici nu „trag” de noi, îndemnându-ne la înlocuirea patimilor cu fapte de virtute, încercând astfel să ne treacă pragul Bisericii, spre a fi înăuntru, iar noi răspundem cu o naturalețe copilărească: „Da, părinte, aveți dreptate, dar eu - știți - din motivul cutare sau cutare, nu pot să fac asta, sau să renunț la...”, nu pot să vin la Sfânta Liturghie pentru că...” etc. etc., amăgindu-ne că ne-am spovedit, că suntem creștini buni, dar în realitate rămânând în continuare simpli spectatori ai creștinismului.

Sau, cum se mai spune, „creștini fără biserică...”. Duhovnicul este dator să spună mai direct și personal aceste lucruri, nu numai la modul general. Când ne cunoaște mai bine și vede că suntem în situație de autoamăgire, el trebuie să ne atragă atenția că prin unele dintre faptele noastre săvârșite în Sfântul Lăcaș, vorbire, umblare de colo - colo, foșnire de pungi, sărutare zgomotoasă a icoanelor, jignirea celor din jur etc., cât și din afara lui, fapte de care nu pomenim, căci se știu, nu suntem creștini, ci spectatori.

Trebuie, în acest sens, să cerem părerea duhovnicului, întrebându-l direct, desigur între patru ochi: „Părinte, mă cunoașteți de atâția ani, ce părere aveți, sunt creștin sau doar mă amăgesc că sunt? Și dacă nu sunt, ce ar trebui să fac?”. Și preotul, cu tactul necesar, va răspunde fiecăruia potrivit datelor concrete, personale.

Este absolut necesară și mântuitoare o astfel de oră a adevărului! Nici preotul nu trebuie să se sustragă de la un astfel de dialog, nu numai cu propriul duhovnic, dar chiar și cu credincioșii. Așa cum v-am invitat și în alte dăți o facem și acum: când aveți ceva de reproșat sau de atenționat, sau vedeți ca preotul greșește într-un fel sau altul, puteți să va adresați, tot între patru ochi, firește: „Părinte, cutare faptă sau vorbă cred ca este greșită...”.

Și preotul, în urma acestui dialog lămuritor, își poate îndrepta greșeala, sau de crede că nu a greșit poate da explicațiile necesare.

Iubiți ascultători,

Întorcându-ne la mesajul evangheliei de astăzi, trebuie să realizăm că nimeni nu se mai poate plânge că nu are om să-l arunce în scaldătoare. Omul Hristos, așteaptă în fiecare minut din zi și noapte să fie strigat, iar Biserica, Viteza noastră a tuturor, are apele pregătite pentru vindecarea ori-cărei dureri.

Chemarea noastră specială pentru ziua de azi este să ne întrebăm serios, consultând firește duhovnicii noștri, dacă suntem în Biserică sau în afara ei. Problema și-o pun tot mai des membrii marcanți ai comunităților protestante care, știindu-se ruși de Biserica cea Una, se întreabă îngrijorați: suntem în sau în afară?

De aceea mulți dintre ei se îndreaptă înspre Ortodoxie, fapt remarcat nu numai în Europa occidentală, ci și în America, sau pe alte continente. Trebuie să mai spunem că nici simplul fapt de a fi botezat ortodox nu-i suficient pentru a fi cu adevărat în Biserică, ci trebuie împlinite anumite cerințe, așa cum am spus mai sus.

Să nu întârziem, așadar, să avem curajul sincerității și mai ales, curajul de a trece hotărâți pragul Bisericii, nu numai în sens fizic ci și spiritual. Recitind pericopa evanghelică de astăzi vom vedea cum spre finalul ei ni se dezvăluie că bolnavul cu pricina ajunsese suferind în urma unor păcate grele. Asemenea lui suntem, poate și noi.

De aceea, după ce ne vom spovedi fără a ascunde ceva și ne vom hotărî să rupem cu faptele care ne-au situat în afara creștinismului, cuvintele Domnului adresate slăbănogului se vor potrivi și nouă: „Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău!” (Ioan, 5, 14). Amin.

Pr. Prof. Vasile Gordon

PROGRAMUL BISERICII în perioada 10 - 17 mai 2020

Duminică 10 mai (Duminica Slăbănogului):

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sf. Liturghie

Miercuri 13 mai:

5:00 pm - Acatist

Vineri 15 mai:

5:00 pm - Acatist

Duminică 17 mai (Duminica Samarinencei):

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sf. Liturghie

Singurătatea bolnavului

Ceea ce e mai dramatic în toată această pericop evanghelică e singurătatea bolnavului. Ați auzit? “Doamne, n-am pe nimeni care să mă arunce în apă și până să mă cobor eu, altul intră înaintea mea”. Cea mai tragică postură a omului este singurătatea, izolarea lui totală. Sfântul Ciprian al Cartaginei spune că fiecare cade singur, dar ne mântuim în comunitate, în comunitatea Bisericii. A fi singur înseamnă a cădea, a te pierde. A fi singur înseamnă a nu te gândi decât la tine, pentru că ești copleșit de suferința în care zaci. Ești copleșit de inutilitatea vieții. Pentru ca o viață trăită singuratic, dacă n-ai pe Dumnezeu cu tine, este o viață inutilă, pierdută. O viață al cărei sens a dispărut în clipa în care te-ai însingurat.

Acest bolnav n-avea măcar o rudă, un prieten care să-l ia în clipa în care apa s-a tulburat să-l arunce în apă, ca să se vindece. De câte ori nu suntem noi în aceeași situație? De câte ori nu suntem singuri și bolnavi și nu putem, nu avem pe nimeni să ne ajute să ne vindecăm, să ne scape de suferința noastră? Sau în singurătatea și durerea noastră nu avem pe nimeni cu care să facem părtășie, căci, așa cum spune un proverb german, o durere împărtășită este înjumătățită, iar o durere neîmpărtășită e o durere dublă. Așa era cu omul acesta.

Dar cu multă milostivire, Hristos l-a întrebat: “Vrei să te vindeci?”. O întrebare în acest sens, adresată unui bolnav, pare inutilă. Firește că vrea să se vindece. Dar aluzia Mântuitorului era la altceva. Omul acesta era bolnav pentru păcatele lui, și când a fost întrebat: “Vrei să te vindeci?”, Mântuitorul l-a întrebat în fond: “Vrei să te vindeci de păcatele tale?”. Dovada ca așa este o vedem mai târziu, când Mântuitorul l-a întâlnit în temple și i-a spus: “Iată, te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ție ceva și mai rău!”.

Ceea ce este iarăși tulburător, și pentru noi și pentru alții, este că, în clipa aceea când Iisus a vindecat un bolnav de 38 de ani, în loc ca cei care-l vedeau să se bucure că un om și-a recăpătat sănătatea, fariseii și cărturarii s-au supărat și au spus: “De ce umbli, de ce îți ridici patul sămbăta?”. N-au spus: “Ne minunăm că ești vindecat! Da, mergi și Îi mulțumește lui Dumnezeu!”. I-a interesat numai formalismul Legii, care zicea ca în zi de sămbătă să nu lucrezi. Ei sacrificau ființa umană pentru respectul acestei Legi.

Și l-au întrebat: “Cine te-a făcut sănătos?”. Prima dată cel vindecat n-a știut ce să spună. Dar când Iisus l-a întâlnit în templu, el s-a dus la iudei și le-a spus: “Iată, Iisus este

Cel care m-a făcut sănătos!”. Nu era un denunț prin care îi pune pe iudei pe urmele lui Iisus, ci era numai dorința cuiva de a spune în fața tuturor: “Acest Om m-a ajutat! Acesta m-a vindecat! Acesta a stat lângă mine în nenorocire!”. Simțim nevoia să spunem lucrul acesta când cineva ne-a ajutat. Simțim nevoia să mărturisim minunea. Nu pentru laude, ci pentru că am scăpat din singurătate, din boală și din durere! Simt nevoia să spun cine m-a ajutat, cine m-a adus la credință, cine m-a scăpat

din păcate și din ticăloșia inimii mele. Un preot, un credincios, un prieten... Simt nevoia să spun: “El m-a salvat!”. Așa a fost și cu acest bolnav.

Iubiți credincioși, societatea contemporană ne izolează din ce în ce mai mult. Din ce în ce autoritățile, toate, nu numai cele comuniste, toate autoritățile încearcă să ne izoleze. Să ne facă mai singuratici, să fim mai puțin legați unii de alții, să nu comunicăm, pentru că toate autoritățile încearcă să fie totalitare, să te poată conduce. Comunitățile se conduc mult mai greu decât indivizii izolați, de aceea autoritățile încearcă să ne izoleze.

Comuniștii au făcut-o prin violență. Occidentalii nu o fac prin violență, ci prin aceasta formă de a te declara pe tine unic, că ai toate drepturile, că ești independent. Să fii izolat, să nu fii legat de părinții tăi, să nu asculți de ei dacă ești copil, să nu te supui nimănui, pentru că tu ești o ființă liberă. O libertate greșit înțeleasă este o revoltă împotriva lui Dumnezeu, este nihilism. De aceea s-a ajuns la formele la care s-a ajuns, la toate crimele care bântuie în lume. Sunt atâtea orașe în care copii de 14 ani și-au ucis profesorii, colegii, părinții. S-a rupt legătura umană cu cei lângă care trăim. S-a rupt relația sufletească dintre mine și frate, dintre mine și părinți, dintre părinți și copil, dintre prieten și prieten. Suntem tot mai singuri în această exacerbare a personalității, care are la bază demonizarea societății.

Să încercăm să rămânem uniți. Să rămânem uniți prin credință și prin dragostea unuia față de altul, prin Iisus Hristos. Să rămânem uniți în comunitatea Bisericii, pentru că Biserica este singura grupare socială pozitivă. Toate celelalte grupări duc la autodistrugere. Toate încearcă să distrugă ființa umană, să facă din ea un instrument, un simplu șurub în mecanismul acesta complicat al societății umane.

Părintele Gheorghe Calciu,

(Din vol. *Cuvinte vii*, Editura Bonifaciu, 2009)